

ніе и единъ разорителнѣхъ идеѣхъ, едно зрѣлище на дѣятелность и единъ мысль за благощастіе. При това зрѣлище азъ си наумихъ неволно четиретѣ стихове, които турихъ на чело на тѣзи исторіѣхъ, « *Свѣтъ потѣтъ на челото си* » и думѣхъ на Виргиліа, « *О благополучны . . . земледѣлцы* »; а като гледахъ тѣзи толкозъ хубавѣхъ двоицѣхъ, мѣжъхъ и момчето, какъ вършатъ въ условія толкозъ поетически, и съ толкозъ прелесть съединенѣхъ съ мѣжскѣхъ силѣхъ, единъ трудъ пѣлентъ съ величіе и съ важность, азъ усѣтихъ единъ вѣтренихъ жалостъ смѣсенѣхъ съ едно неволно уваженіе. Благополученъ орачѣхъ! да, былъ бѣхъ и азъ, безъ съмнѣніе, благополученъ на негово мѣсто, ако мышцѣхъ ми, станѣхъ внезапно силны, и грѣдѣхъ ми, станѣхъ по яки, бы могли така да оплодотворяватъ и да вѣспѣватъ природѣхъ, безъ да престанатъ читѣхъ ми да гледатъ, и мозѣхъхъ ми да разбира и усѣща армоніѣхъ на цвѣтоветъ (краскитѣ) и на звуковетъ, съ единъ рѣчь, таинственнѣхъ хубость на природѣхъ! а найпаче безъ сърдцето ми да престане да е въ сношеніе съ божественното чувство, което е предѣдательствовало на безсмъртното и высокото твореніе! Но, увѣ! този мѣжъ не е никога разбралъ таинството на хубавото, а това момче нѣма никога да го разбере! Богъ да мя пазѣ да вървамъ чи не сѣ по горни